

VAN NEDERLAAG TOT OVERWINNING

Waar onderdrukking en uitbuiting is, daar wordt verzet geboren. Waar men zich bewapent en verrijkt ten koste van een grote schare van werkers, daar groeit de geest van verzet. Waar armoe geleden wordt als gevolg van uitbuiting, daar groeit ook de wil tot strijd. Daar groeit de wil om door middel van strijd verbetering te brengen in eigen lot. Wordt de armoe ondragelijk, wordt de verbittering over aangedaan onrecht te groot, dan komt de strijd. Dan komt men tot daden.

Een van de wapenen waar de arbeidersklasse voornamelijk het eerst naar grijpt is de staking; de weigering om te werken voor een loon dat verre van toereikend is om te voorzien in het onderhoud van het gezin.

Dat er armoe geleden wordt, zal geen enkele arbeider ontkennen. Dat hieruit stakingen geboren worden, is begrijpelijk. Wij weten, dat de stakingen van de havenarbeiders, van de schoonmaaksters, van de bouwvakarbeiders en de anderen, een gevolg zijn van de slechte levensomstandigheden, hoezeer de burgerpers en de pers van de Uniebonden ons ook wil laten geloven, dat ze veroorzaakt zijn door ophitsing van de zijde van E.V.C. en C.P.N. We willen helemaal niet ontkennen, dat de C.P.N., met de E.V.C. als bijwage, de armoe van de arbeiders tracht te misbruiken voor politieke doeleinden. We willen niet ontkennen, dat ze, in opdracht van de

Stakingen der Franse arbeiders? Goed! strijd tegen de pogingen der C.P.F. deze stakingen onder haar leiding en oppertoezicht te doen plaats vinden. Revolutionaire strijd in China? Ja! Maar handhaving van het principe der revolutionaire democratie, geen aanvaarding van eventuele dictatoriale leiding door de Communistische Partij. Dit zelfde standpunt moeten revolutionairen ten aanzien van al dergelijke bewegingen innemen. Het is geen negatief afwijzen, geen steriele afzijdigheid, maar positief ondersteunen, echter alleen als eigen, zelfstandige strijd. Hier is het, waar de P.O.U.M. en zoveel andere organisaties te kort zijn geschoten. Zij hadden geen vertrouwen in de eigen, revolutionaire kracht van het proletariaat en zochten naar bondgenoten buiten de klasse, vonden daardoor slechts de dodelijke „vriendschap” van een imperialisme, dat toevallig belang had bij een tijdelijk en beperkt steunen van de actie, mits deze aan de eigen leiding werd onttrokken en aan die van de imperialistische „bondgenoot” onderworpen.

We willen onze beschouwing hier afbreken, want een verdere toelichting is naar we menen overbodig. We willen de kern van ons betoog niet doen verdrinken in een stroom van woorden of van uitvoerige „toelichting” door voorbeelden. Want wie dit alles nu nog niet duidelijk genoeg is, die zal ons standpunt leren begrijpen uit onze activiteit van elke dag, die duidelijk laat zien hoe we de hier weergegeven „theorie” in de praktijk opvatten.

Cominform, de arbeidersstrijd dienstbaar tracht te maken aan haar politiek streven. En helaas valt niet te ontkennen, dat zij (veelal nog) belangrijk invloed heeft op de in verzet komende arbeiders. Dat het verzet, dat zich manifesteert in bovengenoemde stakingen, alleen het werk zou zijn van Stalinistische ophitsers, ontkennen we ten stelligste. Daar, waar bij de arbeiders de wil tot strijd en de geest van verzet niet aanwezig is, daar kan het Stalinisme weinig invloed doen gelden. De stakingen waren absoluut een gevolg van de slechte levensomstandigheden.

Intussen behoven verschillende stakingen alweer tot het verleden, helaas zonder werkelijke resultaten te hebben opgeleverd. Dat de Uniebonden, met het N.V.V. aan het hoofd, het einde der stakingen toejuichen, bewijst weer eens te meer, hoezeer ze zich dienstbaar hebben gemaakt aan de belangen van de heersende klasse. Hoezeer elk klassegevoel en klassenstrijd vreemd is aan deze „arbeidersorganisaties”.

Evenmin zien we in, waarom men een nederlaag moet verdoezelen, zoals de Stalinisten doen, die hardnekkig elke verloren strijd een overwinning (zo niet geheel, dan toch gedeeltelijk) blijven noemen. Het moet duidelijk zijn, dat ook daarmee de strijd van de arbeidersklasse niet is gediend. Slechts een volmondig erkennen, dat men een nederlaag heeft geleden en een zoeken naar de oorzaken, kan ons verder brengen.

Indien men tot het inzicht komt, dat elke staking gevrijwaard dient te blijven van elk partij-politiek streven, dat elke aanval zo groot mogelijk dient te worden opgezet, dat elke staking in handen van de arbeiders zelf moet blijven, en door de arbeiders zelf moet worden gevoerd, dan pas is het mogelijk, dat deze nederlagen in de toekomst toch nog kunnen worden omgezet in overwinningen. Wij nemen ons voor daarop in een volgend artikel terug te komen.

Vrije Jeugd en Jongeren

Maand-Programma van de Werkgroep Vrije Jeugd en Jongeren.

Men verzoekt ons plaatsing van het volgende: 12-13 Maart. Streek-weekend in de jeugdherberg Oosterland te Den Oever (Wieringen). Sprekers: Cor v. d. Steen, Simon Redmeijer (over Multatuli) en Herman den Hartog (over het doel van ons werk).

26-27 Maart: Speciale Jongerenconferentie over Kerk, Partij en Staat in de jeugdherberg Rhijnauwen te Bunnik (Utrecht-Zeist). Inleiding en vrije uitspraak van alle aanwezigen. Verder muziek, declamatie, zang en dans.

9-10 April: Streek-weekend in de jeugdherberg Assumburg te Heemskerk met een vrij onderwerp. Muziek, zang en dans en een duinwandeling. Zaterdagavond lezing met lichtbeelden over het leven der bijen.

De weekends vangen Zaterdagavond om 6 uur aan. Brood zelf verzorgen. Dekens meebrengen. Toegang op onze NJHC geleiderskaarten. Aanmeldingen zo spoedig mogelijk inzenden aan Chris Cornelissen, Ambonstraat 18 I, Amsterdam. Bij inlichtingen: porto insluiten s.v.p. voor toezending bericht en nadere gegevens van weekends en werkzaamheden.

Amsterdam: zang-tekenspelgroep: elke Dinsdagavond in de J.H.; muziekgroep: elke Woensdagavond bij Rie Hooiberg, Lumelstraat 27 III.

Dinsdag 22 Maart: contactavond in de jeugd-

herberg, aanvang 8 uur. Onderwerp: Bellamy-werk.

Werkgroep Vrije Jeugd en Jongeren, Ambonstraat 18 I, Amsterdam.

Pinkstermobilisatie 1949

Hollandse Rading

Ons wordt plaatsing verzocht van het navolgende bericht:

„Door diverse organisaties is samenwerking bereikt omtrent het beleggen van een Pinksterkamp voor het Westen van het land. Een comité is gevormd, dat hieronder de plannen, die intussen in verre staat van voorbereiding zijn gekomen, bekend maakt. De beschikking is verkregen over het kamphuis „De Rading” te Hollandse Rading, met het daarbij behorende dennenbos, waar gekampeerd kan worden. In het kamphuis hebben we de beschikking over 100 bedden, terwijl het kampeerterrain ruimte biedt voor meer dan 100 tenten, dus een ideale gelegenheid voor een Pinkster mobilisatie en tevens een van de mooiste plekken van Nederland. Bovendien gemakkelijk te bereiken per spoor, bus, fiets of lopend, al naar verkiezing.

Het is de bedoeling een drietal lezingen te houden over de volgende onderwerpen:

1. Organisatie van de arbeiders in deze tijd.
2. Dienstweigering en verantwoordelijke productie.
3. Maatschappelijke problemen, psychologisch belicht.

Ter afwisseling wordt een kunstavond georganiseerd, waarvoor prima krachten worden uitgenodigd.

Voor het houden van de lezingen en de kunstavond wordt een grote tent gehuurd, terwijl wij bovendien de beschikking hebben over een zaal voor pl.m. 140 personen. Warme maaltijden zullen tegen redelijke prijs verkrijgbaar zijn, evenals koffie, thee, enz.

Dit alles kan allemaal goed georganiseerd worden, mits wij op Uw aller medewerking mogen rekenen. En om te beginnen bestaat deze hierin, door U nu reeds op te geven voor de P.M., zo mogelijk met gelijke voldoening der deelnemerskosten, welke voor het gehele kamp bedragen voor degenen welke in het kamphuis slapen, per persoon f 3,50 en die met eigen tent komen f 2,75 per persoon.

Aangezien het voor niemand een bezwaar mag zijn de P.M. te bezoeken, vertrouwen wij er op, dat die kameraden, welke over een ruimere beurs beschikken iets meer zullen betalen, opdat wij een fonds kunnen vormen, waardoor het mogelijk is om iedereen de gelegenheid te geven de P.M. te bezoeken. Verder doen wij een beroep op allen die daartoe in staat zijn, een bijdrage te storten in het garantiefonds.

Correspondentie, opgaven en geldzendingen aan J. Hoogeveen, Middenweg 117, Haarlem. Postrekening 228268. Het Comité.

Onze Bond heeft besloten haar medewerking aan dit kamp te verlenen en wekt alle lezers op, daaraan deel te nemen. Wij zijn van mening, dat in de linkerhoek van de arbeidersbeweging aan zulke bijeenkomsten, gepaard gaande aan uitwisseling van gedachten, grote behoefte bestaat. Laat ieder de mogelijkheid van deelneming overwegen. Met wat wikken en wegen en zoveel mogelijk voor eigen levensbehoeften te zorgen, zijn de kosten vrij laag te houden. Redactie Spartacus.

Voorjaars-Conferentie Spartacus

De voorjaarsconferentie wordt ditmaal te Amsterdam gehouden en wel op Zaterdag en Zondag 9 en 10 April a.s. De zaal waar de bijeenkomsten zullen plaats vinden, wordt nog nader bekend gemaakt. De werkgroepen en kerken zullen binnenkort nadere voorlichting ontvangen. Ook deze keer zullen de bijeenkomsten voor zover de zaal daartoe gelegenheid biedt, op de Zondag toegankelijk zijn voor genodigden. Zij die daarvoor in aanmerking willen komen, kunnen dit mededelen aan de werkgroep Contact per adres Postbus 7046 Amsterdam-Zuid 2.

19 MAART 1949

PRIJS 12 CENT

9e Jaargang No 12

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

Stakingslessen

voor komende strijd

Geen directe resultaten.

De stakingen van de laatste maanden te Amsterdam zijn in het algemeen ten einde, ook al duurt de actie van de arbeiders in de sigaretten-industrie nog voort. De losse havenarbeiders zijn 23 Februari weer aan het werk gegaan, nadat zij zich er van tevoren van hadden overtuigd, dat er althans geen rancune zou plaats hebben. De lagers van de Nederl. Dok-, Scheepsbouw-Maatschappij (N.D.S.M.) besloten Woensdag 9 Februari nog met 91 tegen 65 stemmen, de staking voort te zetten, doch de E.V.C.-leiding liet de volgende morgen de arbeiders per manifest weten, dat de staking was opgeheven. Dit fnuikte de nog aanwezige verzetswil. Na ruim zeven weken strijd, meldden de stakers zich weer bij de directie, waar zij de boodschap in ontvangst moesten nemen, dat zij hun plaatsen niet direct konden innemen, en nader bericht van de directie zouden ontvangen. Erkend moet worden, dat dit wel een buitengewoon slecht resultaat van hun actie is. Tenslotte hebben ook de stakende schoonmaaksters de strijd moeten opgeven. Zij, die in dienst waren bij de gemeente Amsterdam, moeten als gevolg van het ontslag, dat de gemeente aan de stakenden gaf, voor een deel het feit van een directe loonsverlaging aanvaarden, omdat zij nu als nieuwe arbeidskrachten worden aangenomen tegen lagere lonen dan voorheen voor hen golden.

Toch, menen wij, mag men maar niet zonder meer over verlies spreken. Niet dat wij er iets voor gevoelen nederlagen in overwinningen om te toveren. De methodes van „De Waarheid” zijn zeker de onze niet. Bovendien, de arbeiders, ook zij die bij de staking betrokken waren, doorzien zulke manieren best. En wanneer „De Waarheid” twee dagen nadat nog een aantal voorwaarden van de E.V.C.-transport werden gepubliceerd, genoodzaakt wordt mede te delen, dat de arbeiders de arbeid onvoorwaardelijk hebben

hervat, dan moet men toch het tekort aan memorie van zijn lezers wel bijzonder groot aanslaan, wil men dan nog hoog van de toren blazen.

De Amsterdamse stakingen zijn ongetwijfeld, wat de directe uitkomsten betreft, als verloren te beschouwen. Maar het verleden heeft meermalen bewezen, dat de machtsontplooiing van de arbeidersklasse plaats heeft dwars door verloren stakingen heen. De in deze stakingen opgedane ervaringen kunnen worden benut voor verdere strijd en dan zou er minder zijn verloren dan gewonnen. Want, wij kunnen het toch wel hierover eens zijn, dat zelfs in het geval er van enkele successen sprake zou zijn geweest, daarmee aan het algemene levensniveau van de Nederlandse arbeidersklasse weinig zou zijn veranderd. Bovendien, ook in deze verzetssuitingen ligt ongetwijfeld voor de heersende klasse de waarschuwing, dat onze klasse niet bereid is zonder strijd alles te nemen, wat men haar wil opdringen.

Erbarmelijk propagandistisch peil.

Het kan niet anders, of de arbeiders die kennis nemen van de „voorlichting” die N.V.V. en andere Uniebonden en daartegenover de E.V.C. nu over het verloop van deze acties geven, moeten wel van walging worden vervuld. Terwijl het levenspeil van de arbeidersklasse erbarmelijk is en als gevolg van stijgende kosten van het levensonderhoud en van door loonstop bevroren inkomsten van de arbeiders steeds onhoudbaar wordt, weten de heren arbeidersleiders niet beter te doen, dan de arbeiders op de meest demagogische wijze de misdadigheid en gewetenloosheid van de leiders van de concurrerende vakbond te bewijzen. De slottrage is dan steeds: wordt lid van het N.V.V., of in het tegenovergestelde geval, van de E.V.C.

De weerzin die dit alles wekken moet en de conclusie, dat aan beide zijden wel een buitengewoon grote vuile was voor-

handen moet zijn, is wellicht één van de belangrijkste winstpunten, die uit deze gebeurtenissen verkregen wordt.

Wij willen dan ook niet zeggen, dat in de wederzijds gemaakte beschuldigingen geen gronden van waarheid schuilen. Maar de beschuldigingen worden allen op een zo miserele wijze voorgedragen, dat zij slechts wrok en haat, doch allerminst beter inzicht ten gevolge kunnen hebben. Het beste zal inderdaad zijn, dat de Nederlandse arbeiders, aannemende dat deze totale vuile was aan beide zijden aanwezig is. Het is juist, dat de Uniebonden geen strijdorganisaties van de arbeidersklasse meer zijn. Het is juist dat hun bureaux en hun leiders een onderdeel uitmaken van het georganiseerd optredende kapitalisme, dat zich hier verbonden weet met het Amerikaanse imperialisme. Maar evenzeer is juist, dat de E.V.C. een mantel-organisatie is van de C.P.N., en dat die C.P.N. verbonden is met die andere wereldmacht, Rusland. Het is duidelijk, dat Rusland, dat in een economische en dus ook politieke strijdpositie staat tegenover het Amerikaanse blok, economische verzwakking van dit laatste als winst moet zien. Verzet van de arbeiders in al de landen, die tot de Amerikaanse invloedssfeer behoren, verzet tegen hun uitbuiting en dienstbaar-making aan de Westerse krachtsontplooiing, versterkt indirect de positie van Rusland. Beoordeelt men van die gezichtshoek uit de positie van de arbeiders in West-Europa, dan kan dit, indien het op oppervlakkige wijze plaats vindt, makkelijk leiden tot de conclusie, dat Rusland en de Westerse arbeidersklasse dus eigenlijk bondgenoten zijn, dat Rusland de Westerse arbeidersklasse, en de Westerse arbeidersklasse Rusland moet steunen. En, om bij de stakingen te blijven, dat de acties der arbeiders Rusland ondersteunen in zijn strijd tegen Amerika en dat de Russische politiek en die der Stalinistische partijen in het overige deel van de wereld overeenstemt met het arbeidersbelang. De vraag is echter, of deze oppervlakkige redenering juist is. Wij zeggen, dat dit niet het geval is.

Maar zeker is, dat wanneer men alle arbeidersacties in Europa vanuit deze kwesties gaat beoordelen, men veel grotere maatstaven moet aanleggen, aan de daden van bonden en leiders dan: onbe-

kwaamheid, onbenulligheid, gewetenloosheid, verraderlijkheid, enz.

Waarom dit peil?

Waarom dan verlaagt men de onderlinge disputen tot dit peil? Waarom wordt niet openlijk gezegd, wat is? Natuurlijk klinkt het in de verschillende betogen wel door, maar uitgediscussieerd wordt deze kwestie niet. N.V.V. en Partij van de Arbeid kunnen deze zaak bezwaarlijk aan de orde stellen. **Krachtens eigen positie** verwerpen zij de klassenstrijd. Hun streven om de arbeiders te winnen voor klas-senharmonie met de bourgeoisie en haar Staat, is dus aanleiding om niet te spreken over klassenstrijd, maar over de „landsverraderlijke rol“ der Nederlandse Stalinisten. Daaruit blijkt de eerste en voor-naamste oorzaak van het lage peil van hun bestrijding der Stalinisten.

Zij beweren derhalve, dat de E.V.C. en C.P.N. een staak maar raak tactiek aanhangen en de arbeiders daartoe trachten te verleiden. Deze banale propaganda wordt van de zijde van de Uniebonden dan ook reeds enige jaren gevoerd. In de afgelopen week is het N.V.V. van deze methode zelf het kind van de rekening geworden. Om de Stalinistische demagogie nog eens duidelijk aan de kaak te stellen, verspreide het N.V.V. een propaganda-blad, dat als kop droeg „Staakt Staakt Staakt, waaronder een machtige vuist. De bedoeling was, nog weer eens aandacht te vragen voor deze z.g. E.V.C.-methode.

Over de inhoud van het geschrift behoeven we niets te zeggen, samengesteld als het was uit oppervlakkige en laag bij de grondse argumentaties, die in bewust nagestreefde en daarom onaangenaam aandoende z.g. arbeiderstaal waren gesteld. Maar de kop deed het niet in dit geval, want velen die het blad aannamen, smeten het, de kop gezien hebbende, direct weg, in de begrijpelijke veronderstelling: O, daar heb je de C.P.N.—E.V.C. Een en ander tekent de positie van het N.V.V. en zijn volgelingen door dik en dun.

Maar ook van de zijde van E.V.C. en C.P.N. kan het probleem niet in volle omvang aan de orde worden gesteld. De E.V.C. immers wil de schijn van een boven-politiek karakter ophouden. Spreekt de C.P.N. over de politieke betekenis van de stakingen, dan wordt de suggestie gewekt, dat Rusland de eerste „socialistische staat“ ter wereld is. Bewezen wordt daarvan niets. Maar een deel van de arbeiders wil dat, onder de verhoudingen waaronder zij hier leven, graag geloven. Daar menen zij hulp van te kunnen verwachten, daar menen zij redding te zien. Zoals destijds een gedisillustreerd deel van de Duitse arbeidersklasse in het nationaal-socialisme mogelijke uitkomst zag, zo zien thans arbeiders in Europa in het „socialistische Rusland“ de kansen van het proletariaat. Zoals de Duitse arbeiders die zich aan een nationaal-socialistische staat bedronken, plaats namen in het Duits-imperialistische front, zo doen dat nu al diegenen, die de bekoring van Rusland ondergaan.

Vaststellende dat de arbeiders in Oost-Europa, en in het bijzonder in Rusland,

geen andere macht in het economische leven tot gelding kunnen brengen dan in het overige deel van de wereld, n.l. de weigering om hun arbeidskracht te verkopen aan de bezitter van de productiemiddelen (in Rusland de Staat), leggen wij de arbeiders de volgende vragen voor.

Waarom zouden wij verwachten, dat de bevoorrechte klassen in Rusland eens vrijwillig afstand zullen doen van die voorrechten, terwijl het voor ons allen duidelijk is, dat de bevoorrechten in het overig deel van de wereld dit nooit zullen doen. Waarom zouden wij veronderstellen, dat dit in Rusland wel zou plaats vinden, terwijl nog nooit in de geschiedenis der mensheid één klasse vrijwillig afstand deed van macht en voorrecht?

— 0 —

En nu wat wij deze vraag hebben gesteld, rijst de tweede.

Wat zal er gebeuren in Rusland en Oost-Europa met arbeiders, die werkelijk gebruik willen maken van hun enige economische machtsmiddel, de staking? Wat zal er gebeuren met hen, die deze gedachte zelfs maar zouden willen propageren?

Zonder enige twijfel zouden zij als contra-revolutionnaire de dood, het concentratiekamp of de verbanning vinden.

Ook aan die zijde heet het voeren van de klassenstrijd „landsverraderlijk“.

Hoe moeten wij kiezen?

Maar, zeggen een aantal arbeiders, we moeten nu eenmaal kiezen. Er zijn nu een-

Vervolg op pag. 4, te kolom

Het proces Kravchenko—Les Lettres Françaises, een van de processen waar het oog der wereld op gevestigd is, loopt ten einde en het ziet er naar uit, dat de uitspraak in het voordeel van de schrijver zal uitvallen. Zijn boek „Ik verkoos de vrijheid“, is wellicht het meest gelezen werk van dien aard in alle landen van het Westen, als men het een werk mag noemen. Er zijn de laatste jaren boeken uitgekomen, die een veel grotere waarde hebben, die ons veel beter iets doen begrijpen en doorvoelen van het Russisch gebeuren, doch veel minder in het middelpunt der belangstelling staan, b.v. „Nacht in de Middag“ van Koestler. Wat men ook van dit laatste werk mag zeggen, het tracht door te dringen in het wezen van het stalinisme in zijn moraal en wereldbeschouwing.

In Kravchenko's boek vindt men niets daarvan. Het geeft een loutere opsomming van feiten. Maar feiten kunnen zo gerangschikt en verbonden worden, dat zij veelzeggend zijn. Doch dit boek is niets meer dan een onsamenhangend relaas van wat hij, Kravchenko, beleefd heeft, waarbij hij zorg draagt, dat de schrijver geen slecht figuur maakt. Hoe kon het boek en de persoon van Kravchenko zo'n betekenis krijgen?

De wereld is verdeeld in twee kampen van tegenstanders, die slechts zinnen op middelen om elkaars macht te fnuiken. Deze strijd laat men uitvechten door de

Rassenvraagstuk Communisme

VOORWOORD VAN DE REDACTIE.

Het artikel waarvan wij hieronder het eerste deel plaatsen, moeten onze lezers niet alleen beschouwen als welkome variatie op onze andere artikelen, die meestentijds een directe politiek karakter dragen. Het is ongetwijfeld voor de arbeiders van West-Europa een interessant onderwerp. Ook kan het bijdragen tot het besef, dat onze methode van maatschappijbeschouwing zeker niet tot oppervlakkigheid en schematisering moet leiden. Maar onze lezers zullen ook ervaren, dat een juist inzicht omtrent de cultuur van andere volken en in het bijzonder rassen in deze tijd voor de arbeidersbeweging van groot belang is, omdat de belangen van het Westerse proletariaat sterker en sterker verbonden raken met dat van alle uitgebuiten over de gehele aarde. En dit in het bijzonder is onze bedoeling. Op onze a.s. Voorjaarsconferentie, zal dit laatste ook aan de orde komen, bij het te behandelen onderwerp: De strijd en de organisatie van de arbeidersklasse. En in dit verband vragen wij voor de komende artikelen dus ook extra aandacht.

Nog aan een andere behoefte komt de artikelenreeks tegemoet. Enkele maanden geleden werd door een van onze lezers aan de redactie de vraag gesteld, of wij bij al onze beschouwingen niet wat teveel redeneerden vanuit Westerse cultuur-opvattingen. Deze lezer, die wij niet direct konden bevredigen, zal bemerken, dat wij zijn vraag niet zijn vergeten, en dat wij pogen, daarop met deze beschouwingen tegelijkertijd in te gaan.

DE REDACTIE.

Rassenvooroordelen en arbeidersbeweging.

Wanneer er één vraagstuk is, waarover men in de socialistische arbeidersbeweging een eensgezinde mening zou kunnen verwachten, is dit het „rassen-vraagstuk“. Althans in de officiële leerstellingen verkondigen vrijwel alle socialistische, communistische of anarchistische bewegingen de gelijkwaardigheid van alle mensen, ongeacht afstamming of ras

en wordt aan allen een gelijk aandeel toegeschreven in de verwezenlijking van de klasseloze samenleving.

We moeten hier onmiddellijk aan toevoegen, dat de practijk niet steeds in overeenstemming is met deze officiële, theoretische gelijkstelling. Wie zijn ogen en oren de kost geeft, zal moeten constateren dat symptomen van rassenwaan en -vooroordelen in bijna iedere omgeving zijn te vinden. Hetzelfde geldt voor nationale vooroordelen. Hoe vaak hoort men niet spreken van een „echte Jood“ of een „echte Duizer (mof)“. Hoevelen, die opkomen voor de bevrijding der Aziatische volken uit de koloniale onderdrukking hebben niet toch nog iets in zich van de superioriteitswaan van de „Westerling“ over de „Oosterling“. In veel grovere vorm nog komt dit rassenvooroordeel tot uiting in een land als Amerika, waar de blanke staat tegenover neger en Indiaan, of in Australië, of in Zuid-Afrika. Rassenvooroordeel, rassenwaan, rassenconflicten komen over de gehele wereld voor en, hoewel de arbeidersbeweging in zijn geheel zich hier tegenover plaatst, kan men toch niet zeggen, dat hij geheel onaangetast is gebleven. Want reeds in zijn jeugd ontmoet vrijwel niemand aan de besmetting door deze invloeden en slechts een bewust verworven inzicht en een bewuste levenshouding kan deze beïnvloeding doorbreken.

Rassenwaan bestaat niet alleen in het superieur achten van het eigen ras (of de eigen nationaliteit). Hij kan evengoed bestaan in een overmatige verheerlijking van andere groepen, zoals b.v. van de Chinezen en Indiërs met hun oude cultuur of van de z.g. natuurvölker. Hoezeer ook een dergelijke houding te begrijpen is als reactie op het verwerpen van de klassemaatschappij waarin men verkeert, hij is even onjuist als de chauvinistische rassenwaan. Een dergelijke houding verdraagt zich ook niet met een werkelijk begrip van de bestaande verhoudingen of met een gemeenschappelijke strijd voor het socialisme.

Voor de revolutionaire arbeidersbeweging is een doordringen in dit probleem van de grootste be-

tekenis. Want het wordt meer en meer duidelijk, dat de strijd voor een klasseloze samenleving niet een strijd is die zich tot enkele hoog-ontwikkelde kapitalistische landen (met name West-Europa en Amerika) kan beperken, maar dat hij zich over de gehele wereld uitbreidt. In 1917 verraste het „achterlijke“ Rusland de wereld door zijn revolutie, die het schijnbaar naar het communisme voerde, in werkelijkheid in de voorste rij der kapitalistische machten bracht. Japan ontwikkelde zich met reuzensprongen van een middeleeuws-feodaal rijk tot een modern kapitalistisch land. China, India, Indonesië staan aan de vooravond van een snelle ontwikkeling. De onderscheiding tussen „hoogontwikkelde“ en „achterlijke“ landen verliest in deze snel zich ontwikkelende wereld, waar de verhoudingen in enkele tientallen jaren kunnen worden omgewendeld, zijn betekenis.

Een mechanisch opgevat marxisme, dat uitgaat van een strak schema in de maatschappelijke ontwikkeling, dat elk land slaafs zou moeten navolgen, leidt ook tot een miskenning van de werkelijke verhoudingen. Volgens dit schema zouden de Aziatische landen zich uit de koloniale greep moeten bevrijden om tot kapitalistische ontwikkeling te komen en eerst dan zouden ze rijp zijn voor het communisme. Deze gedachte berust op een mechanische uitlegging van de marxistische stelling, dat de maatschappelijke verhoudingen worden bepaald door de ontwikkeling van de productiekraften, een uitlegging, waarbij de menselijke factor, die voor het levende marxisme van zo grote betekenis is, volkomen wordt verwaarloosd. Zeker is dit mechanisch marxisme vrij van (theoretische) rassenvooroordeel: met het „ras“ heeft het echter de gehele mens weggevoerd!

Niet het ras, maar de maatschappelijke ontwikkeling.

Wie in dit moeilijke probleem dieper wil doordringen, zal zich moeten afvragen, welk essentieel verschil er nu eigenlijk bestaat tussen onze cultuur en b.v. die der Papoea's. En hij zal, dit is onze mening, inderdaad dit verschil kunnen terugbrengen tot de ongelijke ontwikkeling der productiekraften. In negatieve zin is dit zonder meer duidelijk. Onze techniek verdraagt zich niet met de

levenswijze der Papoea's, en omgekeerd. In positieve zin geldt onze stelling slechts binnen bepaalde grenzen. We zouden niet graag willen beweren, dat de techniek der Papoea's slechts één enkele levenswijze mogelijk maakt, die met die der Papoea's in alle uitingen moet overeenstemmen. Integendeel, de volkenkunde heeft ons geleerd, dat allerlei verschillende cultuurvormen op eenzelfde trap van technische ontwikkeling kunnen worden aangetroffen. De vroegere geschiedenis is hier stellig van grote invloed. Maar wel willen we zeggen, dat het technisch ontwikkelingspeil de mogelijke cultuurvormen zeer beperkt en dat zij in een betrekkelijk enge groep, met tal van overeenkomstige kenmerken, kunnen worden samengevat.

Zo kunnen we b.v. constateren, dat het zeer geringe peil der technische ontwikkeling bij de Papoea's en hun leven grotendeels als verzamelaars van natuurproducten een grote bevolkingsdichtheid uitsluit en een leven in kleine, afgesloten groepen noodzakelijk maakt. Het noodzaak tot een vrij grote mate van beweeglijkheid en verhindert de opeenhoping van rijkdommen, die trouwens onmogelijk zouden kunnen worden voortgebracht. Het verhindert het groeien van een parasitaire klasse, levend en zich verrijkend door de arbeid van anderen, het belet ook het ontstaan van slavernij. Want bij deze lage stand van de voortbrenging levert de arbeid geen overschot op, dat aan anderen zou kunnen worden afgestaan. Slechts in onbepaalde saamhorigheid kan de Papoea-stam of -familiegroep zich handhaven en daarom zoekt hij zijn kracht ook in het handhaven van deze eenheid en het afstoten van alles wat van buiten komend, deze eenheid zou kunnen ondermijnen en daarom vreemd en vijandig is.

Zou men de Papoea van zijn eiland weghalen en hem in de moderne fabriek plaatsen, dan is het tien tegen een, dat hij deze grote overgang niet zou kunnen volbrengen en er aan ten gronde zou gaan. Zou men ze in groten getale weghalen en enigszins geleidelijk in de moderne maatschappij opnemen (zoals b.v. is gebeurd met de Amerikaanse negers, die een overgangperiode als plantage-slaven hebben meegemaakt), dan zouden ongetwijfeld deze Papoea's zich niet zonder meer met de blanke arbeiders vermengen, maar ze zouden hun onderlinge saamhorigheid behouden en een nieuwe cultuur ontwikkelen, die in overeenstemming is met de moderne productie-verhoudingen en tegelijk een voortzetting is van hun eigen, oude cultuur. Iets dergelijks is gebeurd met de negers in Amerika. Zij zijn niet zonder meer gelijk geworden aan hun blanke proletarische broeders, maar vormen een groep binnen het proletariaat, met hun eigen, aparte cultuur. Niet rasverschillen zijn hiervan de oorzaak, maar het uiteenlopende verleden. Terwijl de blanke Amerikaan naar Amerika is gekomen om daar een nieuw vaderland te zoeken en op te bouwen, terwijl hij daar kwam als geschoolde boer of handwerker, in staat zijn eigen bestaan te grondvesten, kwam de neger als slaaf, zonder enige ervaring van moderne techniek en cultuur, hulpeloos dus, niet alleen omdat hij slaaf was, maar zelfs omdat hij, vrij zijnde, niets anders had kunnen beginnen dan, zoals in Suriname gebeurde, de bossen in te vluchten. Tijdens zijn slavenbestaan heeft de neger de tijd gehad zich aan te passen. Maar deze aanpassing is niet een afstand doen, maar een verdere ontwikkeling van zijn eigen vroegere bestaan. Zo ontstond de moderne Amerikaanse neger, zeer verschillend van zijn Afrikaanse voorouders en hiervan volkomen vervreemd, maar ook verschillend van het „blanke“ proletariaat.

Zeker zijn de verschillen op den duur gedomd uit te slijten, te verdwijnen, maar dit is een kwestie van lange termijn. Intussen zijn de Amerikaanse negers evengoed proletariërs als hun blanke broeders en ook al is hun gedachteninhoud in vele opzichten anders, zij zien zich toch geplaatst tegenover dezelfde grote problemen, die tenslotte hun hoopgepunt bereiken in de grote worsteling voor een klasseloze samenleving.

(Wordt vervolgd).

„IK VERKOOS VRIJHEID“ VAN DE REIN DE DROOP

massa's en elk middel wordt aangegrepen om deze massa's in de geestelijke ban der heersers te houden. Het kan ons vrij onverschillig zijn of deze Kravchenko het boek „Ik verkoos de vrijheid“ zelf geschreven heeft en of de Amerikaanse „Geheime Dienst“ er achter heeft gestaan of niet. Ook of zijn karakter enige blaam treft. Deze Kravchenko behoort volgens zijn overtuiging aan de kant van de Amerikaanse imperialisten, hij heeft hun „vrijheid“ verkozen en is nu een werktuig in hun hand.

De massa's der onderdrukten moet het in hun eigen strijd er om te doen zijn, dit alles te doorzien, en voor hen, die zich in dienst hebben gesteld van deze strijd, zijn de feiten in Kravchenko's boek geen onthullingen. De ontwikkeling in Rusland na de revolutie van 1917 is door verscheidene marxisten voorzien.

Wij herinneren ons uitspraken van Herman Gorter uit het begin der twintiger jaren als: indien de arbeiders hun macht niet terug weten te winnen, dan zal de kleinburgerlijke terreur over Rusland losbreken in al zijn verschrikkingen. En de strijd in het „Comité ter Verbreiding der Revolutie in West-Europa“ over de vraag

of de derde internationale een pro-Russisch of een internationale politiek zou volgen, of dus de bewegingen in Europa en elders buiten Rusland bevorderd moesten worden, ook al was dat niet in het momenteel belang der Russische revolutie. De derde Internationale wierp deze „linken“, die dat als de enige juiste politiek zagen, er uit, want alles moest opgeofferd worden aan het behoud der Russische revolutie, waaraan de leidende figuren zoals Lenin en Trotsky in de eerste maanden zelf nauwelijks geloofden. En hun marxistisch ongelooft was gegrond, maar het kon niet verhoeden, dat zij door de beweging meegesleept werden, die niet uit kon komen boven de economische en politieke verhoudingen van het Rusland van die tijd. Dit werd dan goedgepraat met valse vergelijkingen als: een stap terug om twee stappen vooruit te doen (Lenin). De grond om revolutionaire theorie en practijk verder te ontwikkelen brokkelde af met het onmondig maken der massa, dat nodig was om „de partijmacht“ te behouden. De sprong vooruit kwam inderdaad, maar niet onder leiding van de arbeidende massa's, maar van de twee-eenheid: partij-burocratie, die zich slechts door meedo-

genloze praktijken en machtsmiddelen kon doorzetten in een staatskapitalistische structuur.

Wij hoeven nog niet weer te herhalen hoe stuk voor stuk alles wat de revolutie veroverde, teruggenomen werd, behalve dat, wat de verdere machtsontwikkeling dezer bureaucratische laag in de weg zou staan: het herstel van de adel en het privé-kapitaal; deze werden grondig vernietigd.

Ons verwonderen dus de „onthullingen“ van Kravchenko niet. Het marxisme heeft ons geholpen te dertig jaren geleden te voorzien. De leer die wij er uit getrokken hebben is: geen machtsvorming van de partij of partij-instrumenten, maar machtsvorming van de klasse en de partij in haar dienst in op- en neergang in overwinning of nederlaag.

Victor Kravchenko gaat een rondreis maken door de verschillende Westerse staten. Daar zal hij persoonlijk aan het publiek worden voorgesteld. Reeds zendt de radio vraaggesprekken uit en laat hem, nadat hij de onbenulligste dingen in slecht Engels beantwoord heeft, ook nog een paar woorden in echt Russisch zeggen. Nederland staat ook op het programma. Men zal hem, als hij voor publiek en radio verschijnt, waarschijnlijk enige uit het hoofd geleerde vleisende woorden in gebroken Hollands laten zeggen. Het publiek vindt dat zo koddig.

Werft nieuwe abonnees
voor „Spartacus“

Klassenstrijd en Anti-Militairisme

(Ter discussie).

Een onzer kameraden zet in onderstaand artikel zijn mening t.o.v. anti-militairisme en individuele dienstweigering uiteen. Wij brengen dit artikel ter discussie, omdat wij van mening zijn, dat juist in deze tijd Spartacus tot een vastomlijnde opvatting in dat opzicht moet komen. Wij verwachten, dat meerderen aan deze discussie zullen deelnemen.

Het doel van al onze strijd is de verwezenlijking van een communistische gemeenschap. Een gemeenschap van vrije werkers, waar geproduceerd wordt voor de behoefte en waar de producenten het volle beschikingsrecht hebben over hun producten.

Dat alle mensen langzamerhand door onze ideeën gegrepen zullen worden en dat deze maatschappij daardoor naar een communistische gemeenschap zal groeien, is een mening die ik niet kan onderschrijven. De bezittende klasse zal nooit vrijwillig afstand doen van z'n macht. Slechts de kracht van een bewust geworden arbeidersklasse zal hun die macht kunnen ontnemen. Slechts de sociale revolutie zal een einde kunnen maken aan alle uitbuiting en onderdrukking. Het slagen van zo'n revolutie hangt natuurlijk af van allerlei factoren. Eén van de voornaamste factoren is wel de houding die het leger in zo'n geval aanneemt. Wanneer het leger, dat tenslotte grotendeels gevormd is uit arbeiders, de zijde kiest van de revolutionaire arbeiders, wanneer het weigert de bevelen van de meerderen te gehoorzamen, dus massaal de dienst weigert, dan heeft de revolutie kans van slagen. De massale dienstweigering is dus een eerste voorwaarde.

Vanuit dit standpunt bekeken, geeft dus de principiële dienstweigeraar het propagandistisch voorbeeld. Ik bedoel hiermede niet diegenen, die uit bepaalde ethische of godsdienstige overwegingen weigeren. Zeer zeker heeft hun persoonlijke daad waarde, want ook zij geven met hun daad het voorbeeld van de ongehoorzaamheid aan de staat. Doch bij de revolutionaire dienstweigeraar gelden niet de ethische of godsdienstige bezwaren, maar bij hem zijn die bezwaren gebaseerd op z'n revolutionair klasse-inzicht. Hij weigert deel uit te maken van het onderdrukkingapparaat, waarvan de heersende klasse zich bedient. In tegenstelling met de eersten kan zijn daad van grote waarde zijn voor de werkelijke vrijheidsstrijd van de arbeiders.

Nu kan men tegenwerpen, en in links-communistische groeperingen was dat voorheen en voor een deel ook thans nog een veel voorkomende mening, dat men als revolutionair juist in het leger moet gaan om onder de soldaten propaganda te maken

voor onze revolutionaire ideeën. Toch is dit standpunt niet onaanvechtbaar. We weten immers allemaal, hoe uiterst moeilijk het is om in het leger revolutionaire propaganda te maken. Die propaganda kan, indien ze van enige betekenis is, niet verborgen blijven voor de leidende personen, die zoiets zeer zeker nooit zullen toestaan, en de propagandist ongetwijfeld nog zwaarder gestraft zal worden als de dienstweigeraar.

Vooral thans is dat standpunt wel heel moeilijk uitvoerbaar, omdat de militaire dienst niet alleen meer een voorbereiding is, maar bittere werkelijkheid. Eenmaal aan het front geldt maar al te vaak de vraag, wie het eerste schiet. Het moorden kan dan een bittere noodzaak zijn om eigen lijf te redden. En hoe gemakkelijk kan ook een revolutionair soldaat voor het feit geplaatst worden een Indonesische kampong te moeten platbranden om van erger maar niet te spreken. Hier staat hij dus voor de keus, of aan het bevel gevolg te geven en in staat te zijn z'n propaganda voort te zetten, of te weigeren het gegeven bevel op te volgen. Het eerste

is natuurlijk uitgesloten, want de kwestie van de propaganda is zo'n offer natuurlijk niet waard. Rest dus het kamp der dienstweigeraars.

Vergeeten we ook vooral niet de vergiftigende invloed die van het leger uitgaat. Hoe het militairisme er altijd weer naar streeft om, met alle ten dienste staande middelen, van jonge mensen, die al gauw te beïnvloeden zijn, gewillige moordautomaten te maken, zonder eigen wil, zonder denkvermogen en zonder één persoonlijk gevoelsleven. Dat ze daarin maar al te vaak slaagt, de praktijk bewijst het.

Tevens lijkt het me voor een bewust revolutionair al heel moeilijk, om zich te schikken in de militaire discipline. Om alle vernederingen zonder meer over zich heen te laten gaan. Om mee te doen aan de waanzin van vallen en opstaan, door modder en vuil te kruipen en op denkbeeldige mensen te schieten. Bevorderend voor z'n zelfbewustzijn zal het in elk geval niet zijn.

Het propagandistisch woord zal zeer zeker z'n waarde hebben. Maar van meer waarde is in dit geval toch de propagandistische daad. De daad die in revolutionaire perioden van onschatbare waarde zal blijken te zijn voor het verwezenlijken van de communistische gemeenschap.

Pinkster mobilisatie 1949

Leest nog eens onze publicatie in het vorige nummer over de Pinkster Mobilisatie op de Hollandse Rading, georganiseerd door verschillende organisaties in de linkerhoek van de arbeidersbeweging. Deelnemerskosten per persoon f 3.50, voor wie een eigen tent medebrengt f 2.75. Correspondentie, opgaven en geldzendingen aan J. Hoogeveen, Middenweg 117, Haarlem. Postrekening 228268.

Socialistisch Zomerkamp „De Vrije Gemeenschap”

Na onze publicaties in vorige nummers was er de vorige week bij onze krant een circulaire van de kampraad. In het kort is daarin veel belangrijks opgenomen. Het

dan hier en dan daar waarnemen. Zij uit zich ook in de kleinere en grotere stakingen, die worden gevoerd. Maar het gaat alles nog schoorvoetend. De organisaties, die hebben gekozen voor één van beide fronten en die zich daarop wat betreft hun opbouw, werkwijze en ideologie geheel hebben ingesteld, doen al het mogelijke de arbeiders in hun netten verstrikt te houden. Zowel bij stakingen als bij werkwiligheid is dit duidelijk te constateren.

Wij allen willen bevrijding. Maar die bevrijding wordt ons niet gebracht. Wij moeten haar zelf verwezenlijken. En zij begint met onze geestelijke bevrijding.

Stakingen en acties zullen blijven, ja zullen groeien. Maar voor ons zelf zullen zij alleen dan van waarde worden, wanneer wij allen inzicht krijgen in de verhoudingen waaronder wij leven en wanneer dit leiden gaat tot het bouwen aan eigen macht, tot het bouwen aan een Derde front, het Arbeidersfront.

Hoe wij ons dit voorstellen, zullen we in een volgend artikel behandelen, waarbij de overige stakingslessen vanzelf aan de orde komen.

kamp belooft een buitengewoon succes te worden. Je zult daar toch niet willen ontbreken? Vul het aanmeldingsformulier spoedig in. Moet je er meerdere hebben, dan kan je die aanvragen bij het secretariaat van de kampraad: J. Meulenkamp, Blasiusstraat 30 huis, Amsterdam-Oost, of bij de plaatselijke medewerkers.

Voorjaarsconferentie Communistenbond Spartacus

Deze conferentie wordt gehouden op Zaterdag 9 en Zondag 10 April in Amsterdam. De Zondagzittingen zijn ook voor niet-leden, Spartacus-vrienden, op vertoon van toegangsbewijs, toegankelijk. Aanvragen te richten aan Spartacus, postbus 7046, Amsterdam-Zuid 2.

SPARTACUS OP DE VESUVIUS

Verantwoording over de maand Januari 1949.

Werkgroep Amsterdam.

a. Vaste bijdragen: J. de G. f 1, S. f 0.50, B. N. f 2.50, Lezers Barentz. f 4.24, N. A. f 5, W. S. f 4, A. R. f 1, B. R. f 1, J. V. f 1, St. H. f 1, J. B. f 2, W. C. N. f 0.50, P. S. f 0.50, H. G. L. f 10, allen te A'dam; P. B. te A. f 1 Totaal f 35.14.

Over de Uitg. „De Vlam” ontvangen: C. H. te Den H. f 1, K. te A. f 0.50, F. H. Str. te D. f 1.50, Th. M. te B. f 7.50, H. W. H. te A. f 1.50, P. v. P. te R. f 4, Wed. H. W. Sch. te R. f 2.50, L. v. d. Bl. te V. f 1, H. v. O. te B. f 4, J. V. te A. f 10, H. B. te A. f 1, M. H. te V. f 1, T. de J. te B. f 1.80, B. d. J. te A. f 1.50, B. v. t. H. te K. a. d. Z. f 0.50, J. N. te A. f 0.50, W. P. te A. f 0.50, Kam. B. f 25, R. L. te A. f 5, Kam. B. f 10, A. W. te R. -1, B. V. te A. f 4, N. D. te L. f 4, W. W. te A. f 2, E. J. Br. te B. f 2.50, J. B. te A. f 44, kleinere bijdragen f 2.40. Totaal f 140.20.

Totaal generaal f 175.34.

Vrienden van Spartacus! Laat geen gelezen nummer verloren gaan. Ook anderen kunnen er het hunne uithalen. Geef dit blad na lezing aan een ander!

26 MAART 1949

PRIJS 12 CENT

9e Jaargang No 13

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

Tegen de muur van graniet

Het groeien van de macht van de heersende klasse gaat in snel tempo voort. Wie regelmatig de kranten leest, weet, dat de machtsconcentratie zich op alle gebieden voltrekt. De productie van de moderne wapenindustrie wordt in ijtempo opgevoerd, nieuwe doeltreffende vernietigingswapens worden in massa geproduceerd. De legers worden uitgebreid, de discipline verscherpt. Oefeningen, die bijna bovenmenselijke prestaties van de bemanning eisen, zoals de manoeuvres in het Poolgebied, bewijzen hoe intens de komende strijd wordt voorbereid.

Deze machtsconcentratie voltrekt zich ook op politiek en diplomatiek terrein. Aan de totstandkoming van het Atlantisch pact wordt met koortsachtig tempo gewerkt. Amerika tracht het hele Atlantische gebied er in te betrekken, om op deze wijze een machtig blok te vormen, dat onder het opperbevel van Amerika de strijd om de wereldheerschappij kan voeren. De uitkomst van deze samenbundeling moet zijn, dat in dit gehele gebied één politieke en economische lijn doorgevoerd zal worden. Het betekent een industriële ontwikkeling, die bijna uitsluitend op de oorlogvoering is gericht, waar dus de productie voor de menselijke consumptie tot het minimale beperkt zal blijven. Deze economische politiek brengt noodzakelijkerwijs met zich mede, dat het binnenlands bewind een strakke lijn zal moeten voeren. Waar de productie voor de kapitaalsbehoeften zo groot mogelijk moet zijn, moet de uitbuiting van de arbeidersklasse ten top gevoerd worden. Deze maximale uitbuiting kan onder de huidige omstandigheden slechts mogelijk zijn, indien het kapitaal zijn macht ook nationaal concentreert. Deze concentratie voltrekt zich door middel van de regeringen, die als de zaakwaarnemers van het kapitaal optreden. Zij doen dit door een grens te stellen aan het loonpeil, door prijsregelingen, door de arbeidsvoorwaarden vast te stellen. Zij doen dit ook door de arbeiders te dwingen bij conflic-

ten zich neer te leggen bij de beslissingen van de Rijksbemiddelaars. De vakverenigingen worden daarbij gebruikt als middel om de arbeiders aan de kapitalistische ordening te binden. Het zijn de vakverenigingsleiders, die overleg plegen en onderhandelen met de Rijksbemiddelaars en de arbeiders moeten bewegen van strijd af te zien en zich te schikken naar de kapitaalsbelangen. Van strijdorganen zijn de vakverenigingen geworden tot makelaars van het georganiseerde kapitaal.

Het verloop van de conflicten, die de afgelopen jaren in de verschillende landen, ook in Holland, uitbraken, heeft dit overduidelijk aangetoond.

Ook de stalinistische vakbonden, hier de E.V.C., die ogenschijnlijk de strijd van de arbeiders steunen, hebben niet het arbeidersbelang op het oog, maar ook weer een heersersbelang. Hier gaat het om de machtspositie van de Russische bureaucratie, die door het versterkte Amerikaanse imperialisme bedreigd wordt.

Zo wordt de situatie voor de arbeidersklasse overal steeds benauwder. De strijd om de beheersing van de wereld, die de twee in statenbloks verenigde machten nu reeds voeren, dreigt het leven van de mensen te verstikken. De machtsstrijd heeft de mensen in een ijzeren greep en langzaam worden wij in die greep gewurgd. Het toenemend aantal conflicten, dat zich uit in stakingen, zijn de pogingen die de arbeiders aanwenden om zich aan die fatale greep te onttrekken. De nederlagen, die daarbij geleden worden, doen velen de vraag stellen, of zij aan hun noodlot ontkomen kunnen, of hun pogingen misschien wel wanhopig zijn.

Het is alsof wij staan tegenover een muur van graniet, waartegen zij zich vroeg of laat te pletter zullen lopen. Dit gevoel wordt nog versterkt doordat het langzamerhand tot de arbeiders doordringt, dat zij niet meer vechten tegen een enkele ondernemer, maar tegen een machtige kapitaalsorganisatie, belichaamd in de regering. Een regering, die

deel uitmaakt van een machtige imperialistische statenbond.

Het gaat dus om de beheersing van de wereld. De grote rivalen Rusland en Amerika verzamelen hun krachten, concentreren hun macht. De arbeiders, om wier leven het gaat, vernippen hun krachten in kleine acties, in een hopeloze stormloop van dan de ene, dan weer de andere groep, tegen de granieten muur. Door de nederlagen, die zij daarbij lijden en die bij deze strijdwijze onvermijdelijk zijn, zal toch langzamerhand het besef groeien, dat het zo niet moet. Dat ook de arbeiders, als klasse, zullen moeten komen tot een machtsconcentratie en dat deze machtsconcentratie niet belichaamd kan zijn in welke vakvereniging dan ook. Want arbeidersmacht vormt zich niet in bureaux en praatcolleges, arbeidersmacht kan zich alleen vormen in de bedrijven. Daar moet de organisatie van de arbeiders groeien. Van bedrijf tot bedrijf zullen de revolutionaire kernen zich vormen en met elkaar in verbinding treden. De granieten muur van het kapitalisme zal niet vallen door enkele bazuinstoten, nee, de georganiseerde macht van alle bedrijfsarbeiders zal haar kapot rameien. Nodig is de wil tot eigen machtsvorming, nodig is het inzicht, dat de strijd gaat om de heerschappij van de wereld.

Want ook voor ons gaat het nu in werkelijkheid om de wereldmacht.

Dat betekent, dat het gehele productieapparaat in handen van de arbeiders zelf moet komen.

Willen we ontkomen aan de ellende en vernietiging van de derde wereldoorlog, dan zullen we zo de macht moeten veroveren. Dit is onvermijdelijk. De klassebotsingen, die we nu overal om ons heen zien, zijn van dit gezichtspunt uit, de voorbereidingen van de komende strijd. Immers, zoals hierboven reeds gezegd, de nederlagen, van de strijd van nu, zullen ons de weg aantonen, die we moeten gaan. De botte wapens worden ons uit de hand geslagen, nieuwe wapens worden gesmeed.

De revolutionaire bedrijfsarbeiders zullen de brandpunten moeten vormen, die de nieuwe inzichten omtrent de machtsvorming der arbeiders, uitdragen.